

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

«Ένα εκατομμύριο παιδιά πεθαίνουν έτησίως από πείνα στις Ίνδιες».

(Βλέπω την είδηση και τὸ φαγητὸ μου κάθεται στὸ λαιμὸ. Μιὰ ἀτέλειωτη σειρά σκελετωμένα παιδιά, μὲ βαθουλωμένα μάγουλα, μὲ πρησμένες κοιλιές και μάτια θολὰ ἀπὸ τὴν πείνα περνοῦν μπροστά μου...)

— Δέν τὸ θέλω, δέν μ' ἀρέσει σοῦ λέω...

Ἡ στοργικὴ μαμὰ κυνηγᾷ μὲ τὸ κουταλάκι τὸν κανακάρη της νὰ τὸν ταῖσει τ' αὐτό. Τὰ καλοθρεμμένα μάγουλά του γυαλίζουν ἀπὸ τὴν καλοφαγία, στὸ πρόσωπό του. Μιὰ γκριμάτσα ἀηδίας, πὺ τὴ φέρνει ἢ ἀφθονία, ὁ κορεσμός.

— Φᾶε χρυσὸ μου, φᾶε και θὰ σοῦ ἀγοράσω πιστολάκι αὐτοκινητάκι, ὅ,τι θέλεις.

(Πάνω ἀπὸ ἓνα εκατομμύριο Ίνδοὶ εἶναι τυφλοὶ ἀπὸ ἔλλειψη βιταμίνης Α).

— Χιλιάδες τόνοι καρότα (πλούσια σὲ βιταμίνη Α) πετάχθηκαν στὴ θάλασσα γιὰ νὰ μείνει σταθερὴ ἡ τιμὴ τοῦ προϊόντος αὐτοῦ.

— Φᾶς μωρὸ μου τὸ καροτάκι σου, εἶναι καλὸ γιὰ τὰ μάτια!

— Δέν τὸ θέλω σοῦ λέω! Βρωμάει!

— Καλὰ, φᾶε τότε μπανάνα, μῆλο, μανταρίνι.

— Ὁχι, θέλω σοκολάτα!

(Ἡ θνησιμότητα μεταξὺ τῶν παιδιῶν κάτω τῶν τεσσάρων ἐτῶν στις Ίνδιες, λόγω τοῦ ὑποσιτισμοῦ εἶναι 40%. Κάθε 5 παιδιά τὰ 2 πεθαίνουν ἀπὸ πείνα!)

— Στὸ ξενοδοχεῖο ἐρχεται τὸ πρῶτο, τὸ δεύτερο, τὸ τρίτο πιάτο. Ὑστερα τὸ γλυκό, τὸ φρούτο, τὸ παγωτό. Δέκα ἄνθρωποι θὰ μπορούσαν νὰ χορτάσουν μὲ τὴ μερίδα τοῦ λιλιπούτειου ἑνός. Δέκα πεινασμένοι ἄνθρωποι.

(Τὰ 90% τῶν παιδιῶν στὴν Ἰνδία ἔχουν μικρότερο θάρος και ὕψος ἀπὸ τὰ ἀμερικανόπουλα τῆς ἰδίας ἡλικίας).

Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἓνα καιρὸ ἓνας πλανήτης πὺ τὸν ἔλεγαν Γῆ, κι εἶχε τις πιὸ παράδοξες στ' ἀλήθεια ἀντιθέσεις. Εἶχε διαστημόπλοια πὺ ἀνέβαιναν στὸ φεγγάρι κι' εἶχε παιδιά πὺ πέθαιναν ἀπὸ πείνα.

ΓΛΑΥΚΗ